

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **J. W.**, nar. x
zastoupená matkou J. W., nar. x
obě bytem x

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2021 č. j. MPSV-2021/29908-911

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 2. 2021 č. j. MPSV-2021/29908-911 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 10.

2020 č. j. 16649/2020/AAT, jímž bylo ve věci opětovného posouzení nároku a výše rozhodnuto příspěvek na péči poskytovat ve výši 12 800 Kč měsíčně od listopadu 2020, a to tak, že příspěvek na péči se snižuje z 19 200 Kč na 4 400 Kč měsíčně od listopadu 2020.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný se zabýval pouze její fyzickou schopností se pohybovat, vůbec se však nevypořádal se zásadní otázkou, zdali skutečnost, že žalobkyně sedí většinu dne doma, je důsledek jejího svobodného rozhodnutí nebo její psychiatrické diagnózy. Měla za to, že žalovaný byl povinen zohlednit nejen lékařské zprávy z oboru ortopedie, ale také lékařské zprávy z oboru psychiatrie. Žalovaný se dle žalobkyně v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval všemi aktivitami, které jsou v definici základní životní potřeby mobility uváděny v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále také „Vyhláška“). Žalovaný tedy neřešil otázku, zdali je žalobkyně schopna využívat dopravní prostředky včetně těch bariérových, a to především z hlediska její psychiatrické diagnózy. V případě základní životní potřeby orientace pak žalovaný neposuzoval schopnost žalobkyně orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a orientovat se v obvyklých situacích, přiměřeně v nich reagovat, a zda k tomu má přiměřené duševní kompetence. Měla za to, že posouzení životní potřeby orientace pouze s ohledem na domácí prostředí je nedostatečné, a to i přesto, že často z domu nevychází. Dále odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývala tím, že životní potřebu orientace je zapotřebí hodnotit ve vztahu ke zdravé osobě stejného věku. Konstatovala, že se žalovaný nevypořádal s její námitkou ohledně nemožnosti nošení kompenzačních pomůcek pro ztrátu sluchu, protože jí způsobují bolesti hlavy.
3. Žalobkyně dále konstatovala, že žalovaný na základě posudku dospěl k závěru, že je schopna zvládat životní potřebu stravování, protože se nají samostatně, v jídle si nevybírá a dietní režim jí nebyl nařízený, ale nikterak se dle jejího názoru nevypořádal s otázkou, zdali je schopna rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji. Za nedostatečné považovala odůvodnění přehodnocení zvládání základní životní potřeby stravování od posledního posouzení, které proběhlo dne 9. 6. 2020. Pouhé tvrzení, že duševní porucha není natolik závažná, nepovažovala za dostatečné. V případě zvládání životní potřeby výkon fyziologické potřeby poukázala na to, že matka jí musí asistovat při hygieně spojené s menstruací, ale žalovaný uzavřel, že se nejedná o každodenní činnost a není tak možné shledat nezvládání dané základní životní potřeby.
4. V závěru žaloby žalobkyně shrnula, že žalovaný nezjistil náležitě skutkový stav věci, neboť nepřihlédl k lékařským zprávám ze dne 26. 4. 2017 vydaným ortopedickou klinikou Nemocnice na Bulovce, ze které jsou zřejmé bolesti dolní části zad a mnohočetná poškození páteře žalobkyně. V rozhodnutí také byla uvedena zpráva ze dne 14. 2. 2020, ke které nemělo být dle žalobkyně přihlíženo, protože se zabývala jiným pohledem než mobilitou. Žalovaný se také neměl vypořádat s námitkou uvedenou v odvolání ze dne 2. 11. 2020, ve které namítala, že její zdravotní stav se nikterak nezměnil.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti a konstatoval, že dle závěrů posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky v Praze (dále také „Posudková komise MPSV“) základní životní potřeba mobility nebyla uznána jako nezvládaná, neboť žalobkyně nemá poškození nosného a

pohybového aparátu. U základní životní potřeby orientace posudková komise připustila omezení pro smyslovou poruchu žalobkyně, ale měla za to, že v přirozeném prostředí se žalobkyně dokázala orientovat, byl zohledněn stav, kdy žalobkyně sama do cizího prostředí nechodila. Pro nezvládání životní potřeby stravování nebyl shledán důvod spočívající ve zdravotním stavu žalobkyně. V případě základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby žalovaný konstatoval, že součástí této životní potřeby není nezvládání hygieny při menstruaci a zároveň se z povahy věci nejedná o každodenní pomoc při zvládání této životní potřeby. Navrhl, aby soud zamítl žalobu.

6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: oznámení o zahájení správního řízení ze dne 22. 4. 2020, záznam ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči ze dne 22. 4. 2020, posudek o zdravotním stavu Pražské správy sociálního zabezpečení č. j. LPS/2020/1212-P9_CSSZ ze dne 24. 4. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. 16649/2020/AA'T ze dne 19. 10. 2020, odvolání doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 2. 11. 2020, posudek Posudkové komise MPSV ev. č. SZ/2020/2605-PH-6 ze dne 13. 1. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. MPSV-2021/29908-911 ze dne 16. 2. 2021.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 22. 4. 2020 zahájil správní orgán prvního stupně správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči ve věci žalobkyně. Dne 22. 4. 2020 bylo s žalobkyní (resp. matkou žalobkyně) prostřednictvím telefonního hovoru provedeno sociální šetření, během kterého bylo zjištěno, že od posledního sociálního šetření v roce 2017 nedošlo k výrazným změnám zdravotního stavu žalobkyně. Po fyzické stránce je žalobkyně v pořádku, problémem je, že nechce nic dělat a nikam jít, nemá o nic zájem. Problémy s chůzí má také kvůli obezitě, neboť přibrala v době, kdy začala užívat antidepressiva. Trpí častými křečemi v rukou, mne si je až do stavu, že má mozoly. Hromadnou dopravou necestuje, protože ji matka vozí autem, není to z důvodu, že by žalobkyně nezvládala jet MHD, ale matka se bojí MHD cestovat a je nutné, aby žalobkyni někdo doprovázel. Žalobkyně má kochleární implantát a naslouchadlo, ale odmítá jej nosit, protože ji z něj bolí hlava. Jídlo ani nápoj si dle sdělení matky nevybere, je jí to jedno. Jídlo si neuvaří, ani nedonese na stůl, jen výjimečně ho přenese. Nápoj si uvaří také jen sporadicky, často si však do hrnečku naleje jen nepatrné množství vody. Potraviny zvládne rozbalit sama, ale když si bere např. sýr, tak nevyjme pouze plátek, ale vezme celou hromádku sýra a kus si z ní utrhne. Nají se sama, nevádí jí jíst pouze rukama. Matka uvedla, že žádnou dietu nedodržuje, ale potřebovala by vůli obezitě. Žalobkyně je schopná dojít sama do koupelny, ale hygienické návyky nedodržuje, při mytí na ni musí dohlížet matka. Matka jí dává pastu na kartáček, češe ji a umývá vlasy. Potřebu na WC žalobkyně cítí, stíhá

dojít včas. Matka žalobkyně uvedla, že žalobkyně má však občas počůrané spodní kalhotky, ale nebyla si jistá, zda to žalobkyně nedělá schválně. Toaletu po sobě žalobkyně neuklidí a má pravidelně problémy při menstruaci, matka jí musí připravovat vložky a kontrolovat hygienu. Žalobkyně je schopná přenášet věci v rámci domácnosti, po fyzické stránce nemá problém. Spotřebiče nepoužívá, nemá o to zájem. V domácnosti nechce nikterak vypomáhat, matka ji musí při úklidu vést. Úřední záležitosti za žalobkyni vyřizuje matka. Je potřeba dohlížet na čistotu oblékání, matka jí připravuje oblečení ze skříně, oblečení si bez dohledu matky oblékne obráceně. Žalobkyně má poruchu zraku, ale nemusí nosit brýle. V domácím prostředí se orientuje, ven sama nechodí. Žalobkyně po léčích hodně přibrala na váze, v roce 2014 u ní byla zjištěna schizofrenie a trpí také vysokým tlakem. Má problém s komunikací, protože jí nikdo moc nerozumí. S matkou se domluví pomocí rukou nebo si napíše vzkaz na papírek. Psát zvládne, ale má problém s obsahem, neumí text sama vytvořit. Žalobkyně žije ve svém světě, často si povídá s někým, koho vidí jen ona. Rozumí mluvenému slovu, i když se jí často musí věci několikrát opakovat. Dle matky trpí depresemi, straní se lidí a trpí bludy. Žalobkyně pobírá invalidní důchod III. stupně, peníze má u sebe matka, ale hospodaří s nimi společně. Žije ve společné domácnosti se svými rodiči, má jednu mladší sestru, která se vdala a žije se svou rodinou. Mimo rodiny nemá žalobkyně žádné kamarády, má svůj vnitřní svět, často si s „někým povídá“.

10. Pražská správa sociálního zabezpečení – Lékařská posudková služba pro Prahu 9 zpracovala dne 24. 4. 2020 posudek o zdravotním stavu – posouzení stupně závislosti osoby zn. LPS/2020/1212-P9_CSSZ. Zde je uvedeno, že v případě žalobkyně jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je u posuzované hluchoněmota a psychotická schizoforní porucha. Sociální kontakty jsou u žalobkyně redukovány, není schopná fungování v chráněné dílně. Má halucinace, bludy, je nesamostatná, závislá na péči rodiny, nutno dohlížet na denní režim, medikaci, má nulové možnosti se zapojit do rehabilitačních aktivit. Podle lékařské zprávy a sociálního šetření je posuzovaná plně mobilní, je přiměřeně orientována, vzhledem ke svému handicapu, komunikace je narušená, sama se nenajde, jídlo nevybere i přenese, nedokáže se sama zcela přiměřeně obléci, samostatně nezvládá především velkou tělesnou hygienu. Zvládá, i když s nehodami, výkon fyziologické potřeby, potřebu cítit a stíhá, včetně následné očisty. Potřebuje pomoc při péči o své zdraví, nezvládá přiměřené osobní aktivity a nezvládá péči o svou domácnost. Nepřiznané aktivity je schopna zvládat v přijatelném standardu přiměřeně věku. Lékařská posudková služba měla za to, že z předložené dokumentace (zejména ze sociálního šetření) vyplývá, že fyzické schopnosti posuzované méně omezují péči o vlastní osobu a soběstačnost, konkrétně v základních životních potřebách orientace a výkon fyziologické potřeby. V posudku Pražské správy sociálního zabezpečení je uveden závěr, že žalobkyně v rámci schopností zvládat základní životní potřeby potřebuje pomoc při sedmi životních potřebách (závislost III stupně): komunikace, stravování, oblékání, obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost. V tomto posudku je uveden výrok a odůvodnění: „Jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., pl. zn. znění, považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.“ Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 10. 2020 č. j. 16649/2020/AAT bylo rozhodnuto o poskytování příspěvku na péči ve výši 12 800 Kč měsíčně.

11. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobkyně podala odvolání, které bylo doručeno dne 2. 11. 2020, v němž namítla, že její zdravotní stav se vůbec nezlepšil, což dokládají lékařské zprávy. Poukázala na to, že sociální šetření proběhlo pouze po telefonu a nemohlo tak dojít k adekvátnímu posouzení podkladu pro rozhodnutí. Požadovala nové posouzení, či provedení nového sociálního šetření.
12. Žalovaný tedy nechal zpracovat povinný podklad pro rozhodnutí o odvolání – posudek o zdravotním stavu účastnice řízení od Posudkové komise MPSV. Posudková komise MPSV ve svém posudku ze dne 13. 1. 2021 ev. č. SZ/2020/2605-PH-6, ve výroku konstatovala: „K datu vydání napadeného rozhodnutí nešlo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d) nebo c) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV nebo III, šlo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžadovala každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a nebyla neschopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb ani sedm nebo osm takových potřeb, nebyla však schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb.“ Mimo jiné uvedla, že posuzovaná trpěla od 2 let hluchoněmotou, kdy audiogram oboustranně prokazoval jen zbytky sluchu, celková ztráta byla 100%. Vlevo byla vada korigována kochleárním implantátem, jak uváděla lékařská zpráva MUDr. M. R. ze dne 18. 5. 2020. Posuzovaná odmítala nosit implantát pro bolesti hlavy, které jí údajně způsoboval. Od roku 2010 byla v péči psychiatra pro psychogenní schizofrenní poruchu. Lékařská zpráva MUDr. T. F. ze dne 14. 5. 2020 uváděla vidiny, halucinace, napětí a mutismus. V důsledku psychotických potíží docházelo k redukci sociálních kontaktů, nebyla schopná fungovat ani v chráněném zaměstnání. Interakce byla úzkostná, byla plně závislá na péči rodiny, nesamostatná. Bylo nutné dohlížet na dodržování denního režimu a na užívání medikace. Možnosti zapojení do rehabilitačních aktivit jako psychoterapie či stacionární péče byla při smyslovém postižení posuzované minimální. Objektivní vyšetření hlavy, krku, hrudníku, břicha a končetin bylo normální podle nálezu MUDr. J. N. ze dne 14. 2. 2020. Mobilita posuzované byla zachovaná. Problémy s chůzí na delší vzdálenost byly pouze z důvodu obezity. Většinu dne seděla, protože se jí nic nechtělo. Orientace a komunikace byly komplikované vzhledem ke smyslové poruše. Orientovala se doma, do cizího prostředí sama nechodila. Komunikovala slovně, posunky nebo psaným textem. Horní končetiny ji občas brněly, mnula si je, ale žádný objektivní lékařský náález nepotvrdil patologické změny horních končetin. Najedla se sama, stravu zvládla přenést a nápoj si nalít. V jídle si nevybírala. Na tělesnou hygienu dohlížela druhá osoba, sama hygienické návyky nedodržovala. Výkon fyziologické potřeby zvládala samostatně, jen matka musela dohlížet na hygienu při menses, což však není každodenní činnost a neznamená nezvládání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby. O péči o zdraví se musela postarat druhá osoba a dohlížet na léčebný režim. Oblékání a obouvání nezvládala bez pomoci druhé osoby. Bylo třeba dohlížet na správnost výběru oblečení a na jeho čistotu. Mimo rodinu neměla žádné kamarády, měla svůj vnitřní svět, dívala se, hýbala ústy, jako když mluví. Nic ji nebavilo, neměla žádné koníčky. Péči o domácnost nezvládala, jak uvádělo sociální šetření provedené po telefonu z důvodu stavu nouze. Posudková komise MPSV zhodnotila oproti posudku Pražské správy sociálního zabezpečení jiný počet nezvládaných základních životních

potřeb. Neshledala důvod k nezvládnání základní životní potřeby stravování. Doložená zdravotní dokumentace neprokazuje postižení horních končetin a tak těžkou duševní poruchu, která by byla příčinou nezvládnání této základní životní potřeby. Posuzovaná se nají samostatně, v jídle si nevybírání a dietní režim jí nebyl nařízený. Námitky uvedené v odvolání byly vyhodnoceny ve vztahu ke zjištěnému dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu s dopadem na sebeobslužné schopnosti posuzované osoby. Základní životní potřeby mobilita, orientace, stravování a výkon fyziologické potřeby nebyly prokázány jako nezvládnány z výše uvedených důvodů. K datu jednání Posudková komise MPSV konstatovala dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a na jeho základě nezvládnání 6 základních životních potřeb: c) komunikace, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity a j) péče o domácnost.

13. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 2. 2021 č. j. MPSV-2021/29908-911 bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to tak, že příspěvek na péči byl snížen z 19 200 Kč na 4 400 Kč měsíčně od listopadu 2020. Ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu potvrzeno.

14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

15. Podle ust. § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále také „zákon o sociálních službách“) osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

16. V ust. § 9 zákona o sociálních službách je stanoveno:

„(1) Při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.

(2) Schopnost zvládat základní životní potřebu uvedenou v odstavci 1 písm. h) se hodnotí ve vztahu ke

konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem.

(3) Schopnost zvládat základní životní potřebu uvedenou v odstavci 1 písm. j) se nehodnotí u osob do 18 let věku.

(4) Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě

nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci,

dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

(5) Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi

poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat

základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných

potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní

potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

(6) Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí

právní předpis.“

17. Jednotlivé schopnosti zvládat základní životní potřeby jsou konkretizovány v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách.

18. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu při rozhodování o příspěvku na péči je zásadním a rozhodujícím důkazem posudek závislosti osoby. Na posudek závislosti osoby na péči je podle konstantní judikatury třeba nahlížet jako na kterýkoliv jiný důkazní prostředek, neboť se sice jedná o tzv. „povinný důkaz“, nikoliv však o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Z toho důvodu není správnost posudku presumována, posudek proto podléhá hodnocení správního orgánu a nemůže být bez dalšího převzat jako pravdivý. Při rozhodování ve věci příspěvku však správní orgán neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009–59; či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009–104). Při hodnocení posudku je proto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009–53, stěžejní, že „posudková komise MPSV je při posuzování stupně závislosti [...] povinna vycházet ve smyslu § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. To v posuzované věci platí především pro řízení před žalovaným správním orgánem, jako orgánem odvolacím, pro jehož řízení a rozhodnutí byl posudek vyžádán. Obdobně je pak třeba posuzovat požadavky na tento posudek kladené v případném soudním přezkumném řízení.“

19. Soud zdůrazňuje, že není oprávněn provést věcný přezkum posudku, jelikož na to jeho odbornost nestačí, může se ale zabývat jeho objektivitou, přesvědčivostí a formální korektností. Obdobný názor zaujal i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2013 č. j. 3 Ads 8/2013 – 29: „Při přezkumu ovšem soud nemůže posuzovat věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti, ale posudek může hodnotit co do přesvědčivosti, objektivnosti a úplnosti v něm obsažených informací.“

20. Podmínky nároku na příspěvek na péči jsou stanoveny v ust. § 7 zákona o sociálních službách, přičemž dle odst. 1 „příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu.“; dle odst. 2 pak „nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8“, pokud jí tuto pomoc poskytuje některá z vyjmenovaných osob.
21. Soud předesílá, že rozhodnutí o přiznání příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách je vázáno na posouzení zdravotního stavu žadatele, k jehož posouzení jsou příslušné posudkové orgány. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Posudkové řízení je přitom specifickou formou správní činnosti (srov. ust. § 16a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ust. § 77 odst. 2 s. ř. s.
22. V rozsudku ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016 – 22, Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) shrnul judikaturu vztahující se k problematice posuzování zdravotního stavu při rozhodování o příspěvku na péči (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) a vyslovil, že: „...pro posouzení zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči je třeba odborných medicínských znalostí, kterými disponují speciální posudkové komise. Pro účely odvolacího správního řízení, jehož předmětem je příspěvek na péči, posuzuje zdravotní stav osoby posudková komise zřízená žalovaným na základě § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v relevantním znění. V řízeních, v rámci nichž je rozhodováno o příspěvku na péči, se musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Stěžejním důkazem v tomto řízení je lékařský posudek, a proto je na něho kladen požadavek úplnosti a přesvědčivosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 - 53). Tento požadavek vychází z premisy, že odborné závěry, které jsou v posudcích vysloveny, nemohou být přezkoumávány ze strany správních orgánů či soudů, neboť ty k takovému posouzení nedisponují potřebnými znalostmi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3 Ads 129/2014 - 24). V řízeních o žalobách proti rozhodnutím, jež jsou založeny na zmíněných posudcích, správní soudy podrobují posudky testu jednoznačnosti, úplnosti a přesvědčivosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 24/2013 - 34, ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014 - 37, ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014 - 60, anebo ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Ads 217/2014 - 23). Aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady (viz § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách) a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Ads 156/2014 - 28). V souladu s § 2a vyhlášky posudková komise musí posoudit zvládnutí dané životní potřeby skrze dílčí aktivity vymezené pro jednotlivé potřeby v příloze č. 1 vyhlášky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014 - 37). Nezvzládnutí být jen

jedné z vymezených aktivit znamená nezvládnutí dané životní potřeby (§ 2a vyhlášky). Jestliže na základě podkladů lékařského posudku lze konstatovat, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá a posudková komise dospěje k závěru, že tato životní potřeba je i přesto zvládána, musí tento závěr dostatečně a přesvědčivě zdůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013 - 32). Vyplývají-li z jednotlivých podkladů rozporné závěry, posudková komise musí tyto rozpory přesvědčivě vysvětlit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014 - 37). Postaví-li posudková komise své hodnocení na rozporných základech, aniž by rozpory odstranila či vysvětlila, je povinností žalovaného žádat doplnění posudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).“

23. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že správní orgány při posuzování žádosti o příspěvek na péči mají jasně stanovená pravidla a meze, v rámci kterých se při svém rozhodování musí pohybovat. V rámci posuzování stupně závislosti žadatele na pomoci jiné fyzické osoby správní orgány vychází z příslušných posudků, v nichž je stanoveno, kterou ze základních životních potřeb žadatel zvládá či nikoli; správním orgánům ani soudům nepřísluší činit medicínské závěry. U posudků je pak nutné, aby vyhověly kritériím stanoveným v judikatuře Nejvyššího správního soudu na jejich úplnost a přesvědčivost (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2018, č. j. 5 Ads 254/2017 - 27). Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky pak spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 - 53, nebo ze dne 16. 12. 2014, č. j. 6 Ads 83/2014 - 80).
24. V nyní projednávané věci, posudek Pražské správy sociálního zabezpečení i posudek Posudkové komise MPSV dospěly k závěru, že žalobkyně nebyla schopna zvládat v přijatelném standardu životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Posudek o zdravotním stavu – posouzení stupně závislosti osoby Pražské správy sociálního zabezpečení – Lékařské posudkové služby pro Prahu 9 ze dne 24. 4. 2020 zn. LPS/2020/1212-P9_CSSZ konstatoval, že žalobkyně není schopna zvládat sedm základních životních potřeb. V následném posudku Posudkové komise MPSV ze dne 13. 1. 2021 bylo uvedeno, že žalobkyně není schopna zvládat pouze šest základních životních potřeb. Posudková komise MPSV poukázala na skutečnost, že žalobkyně zvládá základní životní potřebu stravování v přijatelném standardu.
25. Městský soud v Praze v souvislosti s námitkami žalobkyně shledal, že posudek Posudkové komise MPSV, který byl klíčovým podkladem napadeného rozhodnutí, nesplňuje shora uvedené požadavky, které vymezil Nejvyšší správní soud, a to z následujících důvodů.
26. Stupně závislosti se hodnotí podle počtu základních životních potřeb, které daná osoba není schopna bez cizí pomoci zvládat, od zařazení do konkrétního stupně závislosti se pak odvíjí i výše poskytovaného příspěvku na péči, což je specifikováno v ust. § 11 zákona č. 108/2006 Sb.
27. Podrobná kritéria pro posuzování schopnosti zvládat základní životní potřeby obsahuje příloha č. 1 Vyhlášky. Podle ust. § 2a Vyhlášky platí, že *pokud osoba není schopna z důvodu*

dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

28. Hlavní nedostatek posudku Posudkové komise MPSV shledává soud v absenci konkretizovaných skutkových zjištění, které by byly založeny na jasně označených podkladech, z nichž posudková komise vyšla při svém hodnocení. V posudku jsou pouze na začátku vyjmenovány jeho podklady, a to pouze ve zcela obecné rovině (je zde uveden „spis odvolacího orgánu“, „posudkový spis PSSZ Praha 9“ „odvolání“ a „sociální šetření“ bez jejich bližší konkretizace). Následně je v posudku uveden nálezný MUDr. M. R. ze dne 18. 5. 2020, MUDr. T. F. ze dne 14. 5. 2020 a MUDr. J. N. ze dne 14. 2. 2020 a zjištění z nich vyplývající, která jsou dle členění textu patrně uvedena pouze v prvních dvou odstavcích. Dále však již v posudku nikde nejsou označeny další konkrétní podklady, z nichž komise vycházela (tedy zejména uvedením jejich data, autora a obsahu), posudek obsahuje pouze souhrnná skutková zjištění ohledně zdravotního stavu žalobkyně, ale není zřejmé, z jakých jednotlivých podkladů komise tato zjištění učinila.
29. Rovněž je podstatné, že v posudku není komplexně uvedeno, zda a jakým způsobem komise hodnotila naplnění jednotlivých aspektů základních životních potřeb uvedených v příloze č. 1 Vyhlášky, takové hodnocení je přitom nezbytné, neboť jak je uvedeno výše, pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této Vyhlášce, platí, že není schopna základní životní potřebu zvládat. U hodnocení zvládání jednotlivých životních potřeb v posudku jsou však uvedeny pouze některé aspekty ve smyslu kritérií dle přílohy č. 1 Vyhlášky. K hodnocení zvládání těchto potřeb v posudku Posudkové komise MPSV soud dále uvádí následující.
30. Ohledně základní životní potřeby stravování je v posudku uvedeno, že žalobkyně zvládala základní stravovací činnosti, není však zřejmé, odkud posudek tyto poznatky čerpal. Tvzení Posudkové komise MPSV, že dokumentace neprokazuje postižení horních končetin a tak těžkou duševní poruchu, která by byla příčinou nezvládání této základní životní potřeby je zcela nepřezkoumatelné a ničím konkrétním nepodložené. Dle závěrů sociálního šetření žalobkyně si jídlo ani nápoj nevybere, nepřemístí, jídlo si nenaservíruje a nerozdělí na menší kousky, přičemž se jedná o kritéria dle přílohy č. 1 Vyhlášky; sám posudek však tyto kritéria nijak nehodnotí a ke zjištění ze sociálního šetření se nijak nevyjadřuje. Posudek Pražské správy sociálního zabezpečení při hodnocení této základní životní potřeby vyšel pouze ze sociálního šetření, kdy tuto potřebu shledal nezvládanou, Posudková komise MPSV neuvedla žádná konkrétní a podložená tvrzení, kterými by závěr sociálního šetření a posudku Pražské správy sociálního zabezpečení vyvrátila.
31. Pokud jde o základní potřebu mobility, posudky vůbec nehodnotí, zda a jak žalobkyně zvládá kritéria dle přílohy č. 1 Vyhlášky. Přitom dle závěrů ze sociálního šetření ze dne 22. 4. 2020 má žalobkyně problémy s chůzí vzhledem ke své obezitě a psychologickým problémům, posudek se však k tomu nijak nevyjadřuje a problémy s mobilitou přisuzuje pouze obezitě. Obezita žalobkyně by však v určitých extrémních případech mohla mít zásadní dopad na její mobilitu, avšak toto nebylo nijak vyhodnoceno. Nebyla také vyhodnocena schopnost žalobkyně cestovat samostatně MHD, kdy ze sociálního šetření je

zřejmé, že by MHD nemohla cestovat bez doprovodu matky. Hodnocení zvládání základní životní potřeby mobility je tak v posudku Posudkové komise MPSV zcela nedostatečné.

32. Ohledně základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby je v posudku Posudkové komise MPSV uvedeno, že žalobkyně zvládala tuto činnost samostatně, jen matka musela dohlížet na hygienu při menstruaci, což však není každodenní činnost a neznamená nezvládání životní potřeby výkon fyziologické potřeby. To však plně neodpovídá zjištění ze sociálního šetření, ve kterém matka žalobkyně uvedla také, že žalobkyně má „někdy počůrané spodní kalhotky“. Posudková komise MPSV však dané tvrzení ve svém posudku ignorovala a nikterak se k němu nevyjadřovala. Za zásadní však zdejší soud považuje to, že se posudková komise nikterak nezabývala tím, zda žalobkyně zvládá používat hygienické pomůcky a žalovaný bez dalšího převzal její závěr o zvládání této základní životní potřeby do napadeného rozhodnutí. Ani argumentace posudkové komise žalovaného tím, že používání a výměna menstruačních vložek není každodenní záležitostí, není zcela adekvátní, neboť do posuzování základních životních potřeb vstupují často i činnosti, které nutně nejsou každodenní povahy, jsou však relativně časté a běžné, takže se blíží denní bázi. Například obsluha topení v rámci péče o domácnost, dodržování léčebného režimu v rámci péče o zdraví, docházka do školy či zaměstnání a volnočasové aktivity v rámci osobních aktivit nemusí být vykonávány každý den, ale jen v pracovní dny, jednou týdně nebo sice každodenně, ale jen sezónně v době topné sezóny či v době nemoci. Stejně tak do jisté míry sezónní, ale každodenní, a nikoliv výjimečná či neobvyklá je schopnost používání hygienických pomůcek v podobě menstruačních vložek. Nelze ji tedy přehlížet a je třeba se zabývat tím, zda u žalobkyně lze s ohledem na její duševní charakteristiky mít za to, že tuto činnost zvládá v přijatelném standardu, když při sociálním šetření uvedla, že tomu tak není.
33. U základní životní potřeby orientace posudek Posudkové komise nevyhodnotil jednotlivá kritéria ve smyslu kritérií dle přílohy č. 1 Vyhlášky. U žalobkyně, která je hluchoněmá, se nezabýval tím, že jedno z kritérií zvládání základní životní potřeby orientace je schopnost poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, což žalobkyně v případě sluchu zcela jistě nesplňuje. Nebylo také vůbec hodnoceno, zda má žalobkyně k orientaci přiměřené duševní kompetence, a to zejména s ohledem na její psychiatrickou diagnózu. Je tedy zřejmé, že vyhodnocení zvládání této základní životní potřeby bylo provedeno zcela nedostatečně.
34. Za nepřezkoumatelné považuje soud vypořádání odvolacích námitek. Jak žalovaný, tak posudek Posudkové komise MPSV nikterak nereagují na žádnou z odvolacích námitek. Žalobkyně namítala, že se její zdravotní stav od předchozího posouzení nikterak nezměnil a neviděla tak důvod pro snížení příspěvku a dále namítla, že provedené sociální šetření formou telefonického hovoru bylo zcela nedostatečné. Posudková komise MPSV k odvolacím námitkám nezaujala v posudku žádné stanovisko a změnou zdravotního stavu žalobkyně se nezabývala vůbec. Konstatování obsažené v posudkovém zhodnocení, že námitky uvedené v odvolání byly vyhodnoceny ve vztahu ke zjištěnému dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu, není v souladu se skutečností, neboť takové vyhodnocení provedeno nebylo.
35. Z posudku Posudkové komise MPSV dále vyplývá, že posudková komise rozhodovala výlučně na základě písemných podkladů, žalobkyně nebyla k posudkové komisi

předvolána a nikdo ze členů komise sám žalobkyni nevyšetřoval. Přitom dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011 č. j. 4 Ads 82/2011-44: „*Přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí by v řízení o příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu.*” Z tohoto rozsudku dále vyplývá, že v dané souvislosti je nutné zabývat se otázkou, zda by přímé vyšetření posuzované osoby mohlo ve věci přinést něco nového a zda by to mohlo nějak změnit zjištěný skutkový stav. Posudková komise MPSV se k absenci vyšetření žalobkyně vyjádřila tak, že použitá dokumentace byla dostačující k posouzení v její nepřítomnosti. Nicméně, jak už bylo výše vícekrát konstatováno, práce s podklady byla provedena zcela nedostatečně a totéž se týká vedených úvah. Skutečnost, že žalobkyně nebyla komisí vyšetřena, tak k přesvědčivosti posudku nepřispívá.

36. V rozsudku ze dne 30. 1. 2019 č. j. 6 Ads 34/2018-17 pak Nejvyšší správní soud přímo dovedl, že v situaci, kdy posudkový závěr není zcela v souladu s výsledky sociálního šetření, bylo přímé osobní vyšetření posuzované osoby nutnou podmínkou pro řádné posouzení jejího stavu, žalovaný byl povinen vyžádat si doplnění posudku. Nejvyšší správní soud zde shledal, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když své rozhodnutí opřel o nepřesvědčivý posudek Posudkové komise MPSV. Přitom v případě žalobkyně, jak bylo konstatováno výše, sociální šetření evidentně dospělo k jiným závěrům než posudek Posudkové komise MPSV. Soud považuje také za vhodné poukázat na to, že žalobkyně je osobou hluchoněmou, sociální šetření proběhlo pouze po telefonu a muselo být tedy vedeno výhradně s matkou žalobkyně, což může jen málo vypovídat o schopnosti samostatného života osoby v přirozeném sociálním prostředí, která má být zjišťována při sociálním šetření. V daném případě pak bylo více než namístě pozvat žalobkyni k jednání Posudkové komise MPSV, čímž by se dalo částečně nahradit neosobní sociální šetření.
37. Ze shora uvedeného vyplývá, že posudek Posudkové komise MPSV nelze z hlediska závěrů ohledně zvládání základních životních potřeb (především mobility, orientace, stravování a výkonu fyziologické potřeby) považovat za úplný a přesvědčivý, k námitkám žalobkyně uplatněným v odvolání se Posudková komise MPSV v posudku nevyjádřila, se závěry sociálního šetření se dostatečně nevypořádala. Přitom, aby mohl být posudek přesvědčivý, musí se srozumitelně a bez vnitřních rozporů vypořádat se všemi relevantními skutečnostmi. Těmto požadavkům však posudek Posudkové komise MPSV nedostál.
38. Na základě toho soud považuje daný posudek Posudkové komise MPSV za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, zároveň soud shledal, že skutkový stav, který byl podkladem posudku, vyžaduje zásadní doplnění (ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.).
39. Posudky MPSV jsou stěžejním podkladem pro rozhodnutí ohledně stanovení příspěvku na péči, správní orgán sám nemůže učinit závěr ohledně toho, jakým stupněm závislosti posuzovaná osoba trpí, jedná se o odbornou otázku, která musí být posouzena lékařem. Jestliže je posudek nedostatečný, nepřesvědčivý a neobsahuje všechny nezbytné náležitosti, nemůže tyto vady správní orgán sám zhojit, protože k tomu nemá potřebnou odbornou erudici. Pokud však správní orgán z vadného posudku vyjde, trpí vadou i příslušné správní

rozhodnutí, neboť není dostatečně zjištěn skutkový stav, příp. se jedná též o vadu nepřezkoumatelnosti.

40. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí obsah daného posudku pouze převzal, skutečné a kritické zhodnocení posudku Posudkové komise MPSV neprovedl, na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl pouze zcela formální hodnocení, dle kterého posudek Posudkové komise MPSV splňuje všechny náležitosti. Žalovaný se však reálně vůbec nezabýval tím, zda posudek Posudkové komise MPSV dostatečným způsobem přezkoumal otázku zvládání základních životních potřeb u žalobkyně. Žalovaný též uvedl, že stanovení schopnosti zvládat základní životní potřeby musí odpovídat posudkovým kritériím vymezeným v příloze č. 1 Vyhlášky, avšak pominul, že posudková komise takové hodnocení ve vztahu k většině aktivit neprovedla, přezkoumatelné vyhodnocení jednotlivých kritérií uvedených u předmětných základních potřeb v příloze č. 1 Vyhlášky chybí. Za této situace si měl žalovaný vyžádat zásadní doplnění posudku Posudkové komise MPSV, což však neučinil a ani sám v napadeném rozhodnutí nic neuvedl k námitkám žalobkyně uvedeným v odvolání. Tím porušil zejména ust. § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, podle nichž správní orgán hodnotí podklady pro rozhodnutí podle své úvahy a přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, a v odůvodnění rozhodnutí je mj. povinen uvést, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Pokud tak žalovaný neučinil, zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Zároveň porušil povinnost dle ust. § 3 správního řádu, tedy postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť jak je patrné z výše uvedeného, skutkový stav nebyl v posudku Posudkové komise MPSV zjištěn v dostatečném rozsahu.
41. Městský soud k dané problematice odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020 č. j. 1 Afs 68/2020 - 3, kde se tento podrobně zabýval problematikou nevypořádání odvolacích námitek. *„Pokud se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami nevypořádá, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45). Nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě nebo v kasační stížnosti. Soud vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58). [11] O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námitek řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).“*

42. Ze všech shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost, a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
43. V dalším řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), si žalovaný vyžádá od Posudkové komise MPSV doplnění posudku stupně závislosti žalobkyně ze dne 13. 1. 2021. V tomto posudku komise řádně uvede, z jakých konkrétních podkladů vycházela, jaká učinila zjištění ohledně zvládání základních potřeb žalobkyně, a jak tato zjištění vyhodnotila, u jednotlivých základních životních potřeb řádně a přezkoumatelně vyhodnotí naplnění kritérií uvedených v příloze č. 1 Vyhlášky, vypořádá se se všemi potížemi namítanými žalobkyní (včetně odvolacích námitek) i se závěry vyplývajícími z konkrétních podkladů včetně sociálního šetření. Komise provede v souladu se shora uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a za splnění tam uvedených podmínek vlastní osobní vyšetření žalobkyně. V návaznosti na doplnění posudku Posudkové komise MPSV žalovaný provede jeho kritické zhodnocení a v novém rozhodnutí zváží, zda posudek Posudkové komise MPSV v souladu se shora uvedenou judikaturou splňuje požadavky na úplnost, přesvědčivost a zda se náležitě vypořádává se všemi relevantními skutečnostmi a s námitkami žalobce.
44. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně byla ve věci úspěšná, avšak žádné prokazatelné náklady řízení jí nevznikly a ani žádné neúčtovala. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Z uvedených důvodů soud ve druhém výroku žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně